

35 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

CAMILLA LACKBERG

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Η ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση · Μάρτιος 2011

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Οκτώβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Camilla Läckberg, *Isprinsessan*, Forum

Φιλολογική επιμέλεια Φίλια Μπουγιούκου

Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών στην παρούσα μορφή Νάντη Σακκά

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2003, Camilla Läckberg.

First published by Werne, Sweden.

© 2010, 2022, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3420-3

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83420

Κ.Ε.Π. 6012, Κ.Π. 17737

Κατόπιν συμφωνίας με το Nordin Agency AB, Σουηδία.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπίου 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΕΝΑ

Το σπίτι ήταν άδειο κι έρημο. Το κρύο εισχωρούσε σε κάθε γωνιά του. Μια λεπτή μεμβράνη πάγου είχε σχηματιστεί στην μπανιέρα. Εκείνη είχε αρχίσει να παίρνει μια ελαφρά γαλαζωπή απόχρωση.

Σκέφτηκε πως ήταν σαν πριγκίπισσα εκεί όπου κείτονταν. Μια παγωμένη πριγκίπισσα.

Το πάτωμα ήταν παγωμένο, αλλά δεν τον ενοχλούσε το κρύο. Απλωσε το χέρι του και την άγγιξε.

Το αίμα στους καρπούς της είχε παγώσει προ πολλού.

Η αγάπη του γι' αυτή δεν ήταν ποτέ ισχυρότερη. Χάιδεψε το μπράτσο της σαν να χάιδευε εκείνη την ψυχή που είχε αποδράσει από το σώμα.

Δεν κοίταξε πίσω όταν έφυγε. Δεν ήταν «αντίο» αυτή η αποχώρηση, ήταν ένα απλό «εις το επανιδείν».

Ο Έιλερτ Μπεργκ δεν ήταν καθόλου ευτυχισμένος. Η ανάσα του ήταν βαριά και έβγαινε από το στόμα με τη μορφή μικρών ξεφουσημάτων, αλλά δεν θεωρούσε πως η υγεία του ήταν το μεγαλύτερο πρόβλημά του.

Η Σβία ήταν τόσο υπέροχη στα νιάτα της που ο Έιλερτ μόλις και μετά βίας κατάφερε ν' αντέξει την αναμονή μέχρι τη στιγμή που θα την οδηγούσε στο νυφικό κρεβάτι. Φαινόταν τρυφερή, στοργική και λίγο ντροπαλή. Ο πραγματικός χαρακτήρας της αποκαλύφθηκε έπειτα από μια πολύ σύντομη περίοδο νεανικού πόθου. Έκτοτε τον κρατούσε μονίμως καταδυναστευμένο για περίπου πενήντα χρόνια. Ο Έιλερτ όμως είχε ένα μυστικό. Πρώτη φορά, στο φθινόπωρο της ζωής του, είδε μια ευκαιρία για λίγη ελευθερία, που δεν είχε σκοπό να τη χαραμίσει.

Σε όλη του τη ζωή είχε δουλέψει σκληρά ως ψαράς, και το εισόδημα μόλις που έφτανε για να φροντίζει τη Σβία και τα παιδιά. Από τότε που συνταξιοδοτήθηκε είχαν μόνο τις πενιχρές συντάξεις τους για να τα βγάζουν πέρα. Δίχως λεφτά στην τσέπη δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναρχίσει τη ζωή του κάπου αλλού, μόνος του. Τώρα, αυτή η ευκαιρία είχε έρθει σαν θεόσταλτη· εξάλλου, ήταν τόσο απλή σε βαθμό γελοιότητας. Όμως, αν κάποιος επιθυμούσε να πληρώσει τρελά λεφτά για λίγες ώρες δουλειάς την εβδομάδα, δικό του πρόβλημα. Αυτός δεν επρόκειτο να παραπονεθεί. Τα χαρτονομίσματα στο ξύλινο κουτί πίσω από την κοπριά είχαν αυξηθεί μέσα σε έναν μόλις χρόνο, και σύντομα θα είχε αρκετά ώστε να μπορέσει να τραβήξει για θερμότερα κλίματα.

Στάθηκε να πάρει μια ανάσα στην τελευταία απότομη ανηφόρα και έτριψε τα πονεμένα από την αρθρίτιδα χέρια του. Η

Ισπανία, ή ίσως η Ελλάδα, θα μπορούσε να λιώσει εκείνη την παγωνιά που ερχόταν από βαθιά μέσα του. Ο Έιλερτ υπολόγιζε ότι είχε τουλάχιστον άλλα δέκα χρόνια πριν έρθει η ώρα του για τα θυμαράκια, κι αυτά τα δέκα χρόνια σκόπευε να τα αξιοποιήσει στο έπακρο. Να τον έπαιρνε ο διάβολος αν σκεφτόταν έστω και για μια στιγμή να τα περάσει με αυτή τη γριά στρίγκλα σε τούτο τον τόπο.

Ο καθημερινός πρωινός περίπατος ήταν η μοναδική στιγμή γαλήνης και ηρεμίας· εκτός αυτού, ήταν και μια άσκηση που του ήταν απολύτως απαραίτητη. Έπαιρνε πάντα τον ίδιο δρόμο, κι εκείνοι που γνώριζαν τις συνήθειές του έβγαιναν συχνά έξω και αντάλλασσαν μερικά λόγια μαζί του. Χαιρόταν ιδιαίτερα να μιλάει μ' εκείνη την όμορφη κοπέλα στο σπίτι που ήταν πάνω στον λόφο, δίπλα στο σχολείο Χοκεμπάκεν. Ερχόταν εκεί μόνο τα Σαββατοκύριακα, πάντοτε μόνη της, αλλά αφιέρωνε ευχαρίστως χρόνο για λίγη κουβέντα περί ανέμων και υδάτων. Μάλιστα, η δεσποινίς Αλεξάνδρα ενδιαφερόταν για το πώς ήταν η Φιελμπάκα τον παλιό καιρό, κι αυτό ήταν ένα θέμα το οποίο συζητούσε ευχαρίστως ο Έιλερτ. Άλλωστε, ήταν τόσο όμορφη που δεν μπορούσε να πάρεις τα μάτια σου αποπάνω της. Αυτό ήταν κάτι που ο Έιλερτ εκτιμούσε ακόμη, παρόλο που ήταν γέρος. Φυσικά, είχαν ειπωθεί ένα κάρο λόγια γι' αυτή την κοπέλα, αλλά άπαξ και άρχιζε κανείς ν' ακούει τα γυναικεία κουτσομπολιά δεν θα προλάβαινε να κάνει τίποτε άλλο στη ζωή του.

Πριν από περίπου έναν χρόνο τον είχε ρωτήσει αν μπορούσε να ρίχνει καμιά ματιά στο σπίτι μιας και περνούσε, ούτως ή άλλως, από εκεί τα πρωινά της Παρασκευής. Το σπίτι ήταν παλιό και τόσο ο λέβητας όσο και τα υδραυλικά δεν ήταν να τα εμπιστευέσαι. Δεν θα της άρεσε να έρχεται σε ένα κρύο σπίτι τα Σαββατοκύριακα. Θα του έδινε κλειδί για να μπορεί να ρίχνει απλώς μια ματιά και να βεβαιώνεται ότι όλα ήταν όπως έπρεπε. Είχαν γίνει και μερικές διαρρήξεις στην περιοχή, οπότε θα κοιτούσε για τυχόν ζημιές σε παράθυρα και πόρτες.

Αυτή η δουλειά δεν του φάνηκε ιδιαίτερα βαριά, ενώ κάθε μήνα τον περίμενε στο γραμματοκιβώτιό της ένας φάκελος στο όνομά του που περιείχε ένα ποσό το οποίο στα δικά του μάτια φάνταζε πολύ γενναιόδωρο. Επίσης, ένιωθε ευχαριστημένος που έκανε κάτι χρήσιμο. Είναι δύσκολο να μην έχεις ξαφνικά κάτι να κάνεις όταν έχεις δουλέψει μια ολόκληρη ζωή.

Οι μεντεσέδες της καγκελόπορτας είχαν στραβώσει και στρίγκλισαν παραπονιάρικα όταν την άνοιξε για να μπει στο μονοπάτι του χήπου. Δεν είχε φτυαρίσει κανείς ακόμη το χιόνι που το κάλυπτε, κι έτσι ο Έιλερτ σκέφτηκε να πει σε κάποιον από τα αγόρια του να τη βοηθήσει με το φτυάρισμα. Δεν ήταν δουλειά για γυναίκα αυτή.

Ψαχούλεψε προσεχτικά στην τσέπη του για το κλειδί, για να μην του πέσει στο βαθύ χιόνι. Αν αναγκαζόταν να γονατίσει για να το ψάξει, ήταν σίγουρο ότι δεν θα κατάφερνε να σταθεί ξανά στα πόδια του. Τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην εξωτερική βεράντα ήταν παγωμένα και γλιστερά, γι' αυτό πιάστηκε από την κουπαστή της σκάλας. Ο Έιλερτ ήταν έτοιμος να βάλει το κλειδί στην κλειδαριά, όταν είδε πως η πόρτα ήταν μισάνοικτη. Παραξενεμένος, την άνοιξε και μπήκε στο χολ.

«Είναι κανείς εδώ;»

Ίσως να είχε έρθει λίγο νωρίτερα σήμερα. Δεν απάντησε κανείς. Είδε την ίδια του την ανάσα να βγαίνει από το στόμα του και συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι στο σπίτι επικρατούσε απόλυτη παγωνιά. Τα έχασε μεμιάς και δεν ήξερε τι να κάνει. Κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά, και δεν πίστευε ότι επρόκειτο απλώς για έναν χαλασμένο λέβητα.

Πήγε σε όλα τα δωμάτια. Τα πάντα έδειχναν ανέγγιχτα. Το σπίτι ήταν νοικοκυρεμένο όπως πάντα. Το βίντεο και η τηλεόραση στη θέση τους. Αφού έλεγξε όλο το ισόγειο, ο Έιλερτ ανέβηκε στον επάνω όροφο του σπιτιού. Η σκάλα ήταν απότομη, και αναγκάστηκε να κρατηθεί γερά από το κάγκελο. Μόλις έφτασε πάνω, μπήκε πρώτα στην κρεβατοκάμαρα. Εί-

χε γυναικείο στιλ, αλλά ήταν επιπλωμένη με γούστο και εξίσου νοικοκυρεμένη με το υπόλοιπο σπίτι. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο και στο κάτω άκρο του υπήρχε μια βαλίτσα. Ήταν ακόμη γεμάτη και κλειδωμένη. Τώρα ένιωσε λίγο ανόητος. Ίσως εκείνη να είχε έρθει λίγο νωρίτερα, να είχε ανακαλύψει ότι ο λέβητας είχε χαλάσει και να βγήκε για να βρει κάποιον να τον φτιάξει. Εντούτοις, δεν ήταν και πολύ ικανοποιημένος με αυτή την εξήγηση. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Το ένιωθε στις αρθρώσεις του με τον ίδιο τρόπο που ένιωθε μερικές φορές ότι πλησίαζε θύελλα. Συνέχισε προσεχτικά τον έλεγχο του σπιτιού. Το επόμενο δωμάτιο ήταν μια μεγάλη σοφίτα με κεκλιμένη οροφή και ξύλινα δοκάρια. Δύο καναπέδες ήταν αντικριστοί εκατέρωθεν του τζακιού. Υπήρχαν και μερικές εφημερίδες σκόρπιες πάνω στο χαμηλό τραπεζάκι· κατά τ' άλλα όμως όλα ήταν στη θέση τους. Κατέβηκε ξανά στο κάτω πάτωμα. Κι εκεί φαινόταν όλα να είναι στη θέση τους. Ούτε η κουζίνα ούτε το καθιστικό έδειχναν διαφορετικά. Το μόνο δωμάτιο που απέμενε τώρα ήταν το μπάνιο. Κάτι τον έκανε να κοντοσταθεί πριν σπρώξει και ανοίξει την πόρτα. Όλα ήταν ακίνητα και σιωπηλά ακόμη. Στάθηκε διστάζοντας για μια στιγμή, αντιλήφθηκε ότι συμπεριφερόταν λίγο γελοία και έσπρωξε αποφασιστικά την πόρτα.

Δευτερόλεπτα αργότερα έτρεχε προς την εξώπορτα όσο γρήγορα του επέτρεπε η ηλικία του. Την ύστατη στιγμή θυμήθηκε ότι η σκάλα γλιστρούσε και άρπαξε την κουπαστή για να μη βρεθεί με το κεφάλι στα σκαλοπάτια. Διέσχισε με κόπο το χιόνι στο δρομάκι του κήπου και βλαστήμησε όταν η καγκελόπορτα τον δυσκόλεψε στο άνοιγμα. Μόλις βρέθηκε στο πεζοδρόμιο, έμεινε εκεί εντελώς αναποφάσιστος. Λίγο πιο κάτω στον δρόμο είδε να τον πλησιάζει με βήμα γοργό μια φιγούρα και αναγνώρισε την κόρη του Τούρε, την Ερίκα. Της φώναξε να σταματήσει.

Ήταν κουρασμένη. Κουρασμένη του θανατά. Η Ερίκα Φαλκ έκλεισε τον υπολογιστή και πήγε στην κουζίνα για να γεμίσει την κούπα της με καφέ. Ένιωθε πιεσμένη από παντού. Ο εκδοτικός οίκος ήθελε ένα προσχέδιο του βιβλίου τον Αύγουστο, κι εκείνη δεν το είχε αρχίσει καλά καλά. Το βιβλίο για τη Σέλλμα Λάγκερλεφ, η πέμπτη της βιογραφία για γυναίκες συγγραφείς από τη Σουηδία, θα ήταν το καλύτερό της, αλλά τώρα αισθανόταν πως δεν είχε καμία απολύτως διάθεση για γράψιμο. Είχε περάσει πάνω από ένας μήνας από τον θάνατο των γονιών της, αλλά η θλίψη είχε ακόμα και σήμερα την ίδια φρεσκάδα με την ημέρα που έλαβε το πικρό μαντάτο. Το καθάρισμα του πατρικού της δεν πήγαινε τόσο γρήγορα όσο ήλπιζε, καταπώς φάνηκε. Τα πάντα της ξυπνούσαν αναμνήσεις. Κάθε κουτί που συσκεύαζε της έπαιρνε πολλές ώρες, διότι καθένα αντικείμενο είχε την ιδιότητα να την κατακλύζει με εικόνες από μια ζωή που φάνταζε άλλοτε τόσο κοντινή και άλλοτε απίστευτα μακρινή. Δεν μπορούσε όμως να βιαστεί με το αμπαλάρισμα —ας της έπαιρνε όσο καιρό ήθελε. Το διαμέρισμά της στη Στοκχόλμη ήταν νοικιασμένο προσώρας, και η ίδια υπολόγιζε ότι μπορούσε να μείνει ευχαρίστως στο πατρικό της, στη Φιελμπάκα, και να γράψει. Το σπίτι ήταν χτισμένο κάπως απόμερα, στο Σέλβικ, σε ένα ήσυχο και γαλήνιο περιβάλλον.

Η Ερίκα κάθισε στη βεράντα και κοίταξε προς το αρχιπέλαγος. Η θέα δεν έπαυε ποτέ να της κόβει την ανάσα. Κάθε εποχή του χρόνου έσθηνε ένα νέο, θεαματικό σκηνικό, κι εκείνη τη μέρα είχε βγει ένας εκτυφλωτικός ήλιος που έριχνε αστραφτερούς καταρράκτες φωτός πάνω στα παχιά στρώματα πάγου που κάλυπταν το νερό. Ο πατέρας της θα λάτρευε μια τέτοια μέρα.

Ένας κόμπος στάθηκε στον λαιμό της, και ο αέρας του σπιτιού έγινε μεμιάς πολύ αποπνικτικός για να τον αναπνέει. Αποφάσισε να κάνει έναν περίπατο. Το θερμόμετρο έδειχνε μείον δεκαπέντε βαθμούς και ντύθηκε σαν κρεμμύδι. Όταν πέ-

ρασε το κατώφλι κρύωνε ακόμη, αλλά δεν της πήρε πολύ για να ζεσταθεί από το γρήγορο βάδισμα.

Έξω επικρατούσε μια λυτρωτική σιωπή. Δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι τριγύρω. Ο μόνος ήχος που άκουγε ήταν η δική της ανάσα. Η αντίθεση με τους καλοκαιρινούς μήνες, τότε που η μικρή κοινωνία έσφυζε από ζωή, ήταν έντονη. Η Ερίκα προτιμούσε να μένει μακριά από τη Φιελμπάκα τα καλοκαίρια. Παρόλο που γνώριζε ότι η επιβίωση της κωμόπολης εξαρτιόταν από τον τουρισμό, δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι κάθε καλοκαίρι δεχόταν εισβολή από ένα τεράστιο σμήνος ακρίδων. Ήταν ένα πολυκέφαλο κτήνος που αργά, χρόνο τον χρόνο, καταβρόχθιζε το παλιό ψαροχώρι αγοράζοντας τα παραλιακά σπίτια και δημιουργώντας μια κοινωνία-φάντασμα για εννιά μήνες τον χρόνο.

Το ψάρεμα ήταν το μόνο με το οποίο η Φιελμπάκα εξοικονομούσε τα προς το ζην εδώ και πολλούς αιώνες. Το αφιλόξενο περιβάλλον και ο συνεχής αγώνας για την επιβίωση, όταν όλα εξαρτιόνταν από το αν τα ρεύματα θα παράσερναν προς τα εκεί τα κοπάδια ρέγγας, είχαν δημιουργήσει σκληρούς και δυνατούς ανθρώπους. Αλλά από τότε που η Φιελμπάκα έγινε γραφική και άρχισε να προσελκύει τουρίστες με παχιά πορτοφόλια ενώ ταυτόχρονα το ψάρεμα έχασε τη σημασία του ως πηγή εισοδήματος, η Ερίκα είχε την εντύπωση ότι οι ώμοι των ντόπιων κύρτωναν όλο και περισσότερο με τα χρόνια. Οι νέοι έφευγαν γι' αλλού, και οι γέροι ονειρεύονταν καιρούς αλλοτινούς. Ήταν και η ίδια ένας από τους πολλούς που επέλεξαν να φύγουν.

Αύξησε κι άλλο τον ρυθμό του βαδίσματός της και έστριψε αριστερά, προς τον λόφο που έβγαζε στο σχολείο Χοκεμπάκεν. Όταν η Ερίκα πλησίασε στην κορφή, άκουσε τον Έιλερτ Μπεργ να φωνάζει κάτι που δεν κατάφερε ν' ακούσει καλά. Εκείνος χειρονομούσε αδιάκοπα και κατευθυνόταν προς το μέρος της.

«Είναι νεκρή».

Ο Έιλερτ ανάσαινε βαριά, με μικρά κοφτά ξεφυσήματα, και ένα άσχημο σφύριγμα ακουγόταν από το στήθος του.

«Έλα, Έιλερτ, ηρέμησε. Τι έγινε;»

«Είναι πεθαμένη εκεί μέσα».

Έδειχνε προς το μεγάλο γαλάζιο ξύλινο σπίτι που βρισκόταν πάνω στην κορφή του λόφου και ταυτόχρονα την κοιτούσε παρακλητικά.

Χρειάστηκε κάποιος χρόνος για να καταγράψει η Ερίκα αυτό που της είπε, αλλά, όταν οι λέξεις κατακάθισαν μέσα της, έσπρωξε τη δύστροπη καγκελόπορτα και κάλυψε με κόπο την απόσταση μέχρι την εξώπορτα. Ο Έιλερτ την είχε αφήσει ανοιχτή, κι εκείνη πέρασε το κατώφλι προσεχτικά, αβέβαιη για το τι περίμενε να αντικρίσει. Για κάποιο λόγο δεν σκέφτηκε να ρωτήσει.

Ο Έιλερτ την ακολούθησε επιφυλακτικά και έδειξε, βουβός, προς το μπάνιο στον κάτω όροφο. Η Ερίκα δεν βιαζόταν. Στράφηκε και κοίταξε τον Έιλερτ με βλέμμα ερωτηματικό. Εκείνος ήταν χλωμός και η φωνή του αδύναμη όταν απάντησε:

«Εκεί μέσα».

Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που η Ερίκα είχε μπει τελευταία φορά σε αυτό το σπίτι, άλλα κάποτε το γνώριζε καλά και ήξερε πού ήταν το μπάνιο. Παρά τα ζεστά ρούχα που φορούσε ανατρίχιασε από το κρύο. Η πόρτα του μπάνιου άνοιξε αργά, κι εκείνη μπήκε μέσα.

Δεν ήξερε τι ακριβώς περίμενε από τα λίγα που είχε πει ο Έιλερτ, αλλά κανείς δεν την είχε προετοιμάσει για το αίμα. Το μπάνιο ήταν ντυμένο ολόκληρο με λευκά πλακάκια, και η αντίθεση του αίματος μέσα και γύρω από την μπανιέρα έκανε το αποτέλεσμα πολύ πιο έντονο. Για πολύ λίγο, πριν συνειδητοποιήσει ότι μέσα στην μπανιέρα κείτονταν ένας πραγματικός άνθρωπος, σκέφτηκε ότι η αντίθεση ήταν όμορφη.

Παρά τις αφύσικες λευκές και γαλαζωπές αποχρώσεις που

εναλλάσσονταν στο κορμί, η Ερίκα την αναγνώρισε αμέσως. Ήταν η Αλεξάνδρα Βίκνερ, το γένος Καρλγκρέν, κόρη της οικογένειας στην οποία ανήκε το σπίτι όπου βρισκόταν η Ερίκα. Όταν ήταν ακόμη παιδιά, ήταν οι καλύτερες φίλες, αλλά ένωθε πως από τότε είχε περάσει μια ολόκληρη ζωή. Τώρα, η γυναίκα που ήταν στην μπανιέρα τής έμοιαζε σαν μια ξένη.

Τα μάτια του πτώματος ήταν ευσπλαχνικά κλειστά, αλλά τα χείλη του είχαν πάρει ένα έντονο μπλε χρώμα. Ένα λεπτό στρώμα πάγου είχε παρεισφρήσει γύρω από τον κορμό και έκρυβε εντελώς το κάτω μέρος του σώματος. Το δεξί χέρι κρεμόταν ξεψυχισμένο από την άκρη της μπανιέρας με τα δάχτυλα βουτηγμένα στην πηγμένη λιμνούλα αίματος στο πάτωμα. Ένα ξυράφι ήταν απιθωμένο στο χείλος της μπανιέρας. Το άλλο ήταν ορατό μόνο από τον αγκώνα και πάνω, καθώς το υπόλοιπο παρέμενε κάτω από τον πάγο. Τα γόνατα ξεπρόβαλλαν κι αυτά πάνω από την παγωμένη επιφάνεια. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της Άλεξ ήταν απλωμένα σαν βεντάλια στο επάνω άκρο της μπανιέρας, αλλά έδειχναν εύθραυστα και παγωμένα μέσα σ' εκείνο το ψύχος.

Η Ερίκα έμεινε να την κοιτάζει αρκετή ώρα. Είχε παγώσει τόσο από το κρύο όσο και από τη μοναξιά που απεικόνιζε εκείνο το μακάβριο ντεκόρ. Κατόπιν, πισωπάτησε σιωπηλά, βγαίνοντας από το μπάνιο.

Έπειτα, ό,τι συνέβη ήταν σαν τυλιγμένο σε ομίχλη. Τηλεφώνησε στον εφημερεύοντα γιατρό από το κινητό της και περίμενε, μαζί με τον Έιλερτ, μέχρι να έρθει ο γιατρός και το ασθενοφόρο. Αναγνώρισε τα σημάδια του σοκ από τότε που είχε πληροφορηθεί τον θάνατο των γονιών της και έβαλε να πιει ένα μεγάλο ποτήρι κονιάκ αμέσως μόλις επέστρεψε σπίτι. Ίσως να μην ήταν ακριβώς αυτό που θα συνιστούσε ο γιατρός, αλλά τα χέρια της σταμάτησαν να τρέμουν.

Το θέαμα της Άλεξ την είχε αναγκάσει να επιστρέψει στην

παιδική ηλικία. Είχαν περάσει πάνω από είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήταν οι καλύτερες φίλες, και, παρόλο που πολλοί άνθρωποι είχαν έλθει και παρέλθει στη ζωή της έκτοτε, κρατούσε την Άλεξ πάντα στην καρδιά της. Τότε ήταν απλώς παιδιά. Ως ενήλικες ήταν ξένες μεταξύ τους. Ωστόσο, η Ερίκα δυσκολευόταν να συμφιλιωθεί με τη σκέψη ότι η Άλεξ είχε αυτοκτονήσει, κάτι που έπρεπε να είναι η αναπόφευκτη ερμηνεία αυτού που είχε δει. Η Αλεξάνδρα που η ίδια γνώριζε ήταν ένας από τους πιο ζωντανούς και σίγουρους ανθρώπους που ήξερε. Ένας όμορφος άνθρωπος, γεμάτος αυτοπεποίθηση, με μια ακτινοβολία που έκανε τους πάντες να την ακολουθούν με το βλέμμα τους. Σύμφωνα με όσα είχε ακούσει η Ερίκα από φήμες, η ζωή —όπως πίστευε, εξάλλου, και η ίδια— υπήρξε γενναιόδωρη με την Άλεξ. Διηύθυνε μια γκαλερί στο Γέτεμποργκ, ήταν παντρεμένη με έναν άντρα που ήταν και όμορφος και επιτυχημένος και ζούσε σε ένα μεγάλο σπίτι σαν αρχοντική έπαυλη στο νησί Σερέ. Προφανώς όμως κάτι δεν είχε πάει καλά.

Ένωσε ότι είχε ανάγκη να αποδιώξει τις σκέψεις της και σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου της αδερφής της.

«Κοιμόσουν;»

«Αστειεύεσαι; Ο Άντριαν με ξύπνησε από τις τρεις το πρωί και, όταν τελικά κοιμήθηκε, κατά τις έξι, ξύπνησε η Έμμα και ήθελε παιχνίδια».

«Δεν μπορούσε να την αναλάβει ο Λούκας έστω για μία φορά;»

Μια παγερή σιωπή επικράτησε στην άλλη άκρη της γραμμής, και η Ερίκα δάγκωσε τη γλώσσα της.

«Είχε μια σημαντική συνάντηση σήμερα και έπρεπε να είναι ξεκούραστος. Εκτός αυτού, είναι αρκετά μπερδεμένα τα πράγματα στη δουλειά αυτό τον καιρό. Η επιχείρηση βρίσκεται μπροστά σε μια στρατηγικά κρίσιμη καμπή».

Η φωνή της Άννας δυνάμωσε, και η Ερίκα διέκρινε έναν

διάχυτο τόνο υστερίας πίσω από τα λόγια της. Ο Λούκας είχε πάντα μια καλή δικαιολογία έτοιμη, και, πιθανότατα, η Άννα χρησιμοποίησε ακριβώς τα λόγια του. Κι αν δεν ήταν καμιά σημαντική συνάντηση, θα ήταν αγχωμένος απ' όλες τις σημαντικές αποφάσεις που ήταν υποχρεωμένος να παίρνει ή μπορεί τα νεύρα του να ήταν σε κακή κατάσταση, μια που η πίεση που ένιωθε ως επιτυχημένος —πάντα κατά τον ίδιο τον Λούκας— επιχειρηματίας ήταν μεγάλη. Έτσι, όλη η ευθύνη για τα παιδιά έπεφτε στην Άννα. Με μια ζωηρή τρίχρονη κόρη και ένα μωρό τεσσάρων μηνών, η Άννα τής είχε φανεί δέκα χρόνια μεγαλύτερη, από τα τριάντα που ήταν, όταν συναντήθηκαν στην κηδεία των γονιών τους.

«Honey, don't touch that – Γλυκιά μου, μην το πειράζεις αυτό» είπε η Άννα.

«Σοβαρά τώρα, δεν νομίζεις ότι πρέπει κάποια στιγμή ν' αρχίσεις να μιλάς σουηδικά με την Έμμα;»

«Ο Λούκας πιστεύει ότι θα πρέπει να μιλάμε αγγλικά στο σπίτι. Λέει ότι, ούτως ή άλλως, θα μετακομίσουμε στο Λονδίνο πριν αρχίσει η Έμμα το σχολείο».

Η Ερίκα είχε βαρεθεί να ακούει αυτή τη φράση: «Ο Λούκας πιστεύει, ο Λούκας λέει, ο Λούκας θεωρεί ότι...». Στα δικά της μάτια ο γαμπρός της ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα μαλάκα πρώτης τάξης.

Η Άννα τον είχε συναντήσει όταν δούλευε ως νταντά στο Λονδίνο και γοητεύτηκε αμέσως από το θυελλώδες φλερτ του Λούκας Μάξγουελ, που ήταν δέκα χρόνια μεγαλύτερός της και επιτυχημένος χρηματιστής. Εγκατέλειψε όλα τα σχέδιά της να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και αφιέρωσε, απεναντίας, τη ζωή της στο να είναι η τέλεια κλασική σύζυγος. Μόνο που το πρόβλημα ήταν ότι ο Λούκας δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος, και η Άννα, η οποία έκανε ακριβώς ό,τι ήθελε από τότε που ήταν παιδί, είχε διαγράψει παντελώς τη δική της προσωπικότητα. Η Ερίκα ήλπιζε ότι η Άννα θα έβρισκε τον παλιό της

εαυτό και θα ξυπνούσε, θα παρατούσε τον Λούκας και θα άρχιζε να ζει τη δική της ζωή, αλλά μετά ήρθαν τα παιδιά. Μόλις γεννήθηκε η Έμμα και μετά ο Άντριαν, η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι, δυστυχώς, ο γαμπρός της ήταν εκεί για να μείνει.

«Προτείνω ν' αφήσουμε το θέμα “Λούκας” και τις αντιλήψεις του περί ανατροφής των παιδιών. Τι κατορθώματα έκαναν τα αγαπημένα μου ανίψια από την τελευταία φορά που έμαθα νέα τους;»

«Α, μία από τα ίδια, ξέρεις, τα συνηθισμένα... Η Έμμα είχε τα νευράκια της χτες και πρόλαβε, πριν την αντιληφτώ, να ψαλιδίσει μωρουδιακά ρούχα που άξιζαν μια μικρή περιουσία, ενώ ο Άντριαν επί τρεις μέρες ή ουρλιάζει ή ξερνάει».

«Ακούγεται σαν να χρειάζεσαι μια μικρή αλλαγή περιβάλλοντος. Δεν μπορείς να πάρεις τα παιδιά και να έρθετε εδώ για καμιά βδομάδα; Χρειάζομαι και τη βοήθειά σου για να κοιτάξουμε μερικά πράγματα. Πρέπει, εξάλλου, να λύσουμε και τα διαδικαστικά θέματα με το σπίτι».

«Ααα, ναι... Και πάνω που σκεφτόμασταν να σου μιλήσουμε γι' αυτό».

Ως συνήθως, όταν η Άννα ήταν αναγκασμένη να ανακινήσει κάποιο δυσάρεστο θέμα, η φωνή της άρχιζε να τρέμει αισθητά. Η Ερίκα ένωσε αμέσως να χτυπάει κάποιο προειδοποιητικό καμπανάκι. Εκείνο το «σκεφτόμασταν» ακουγόταν πολύ δυσοίωνα. Διότι, όποτε είχε βάλει ο Λούκας το δαχτυλάκι του σε κάποια υπόθεση, επρόκειτο σίγουρα για κάτι που συνέφερε μόνο τον ίδιο, αλλά ήταν ασύμφορο για όλα τα υπόλοιπα εμπλεκόμενα μέρη.

Η Ερίκα περίμενε την Άννα να συνεχίσει.

«Όπως ξέρεις, ο Λούκας κι εγώ σκεφτόμαστε να μετακομίσουμε στο Λονδίνο μόλις καταφέρει να κάνει τη θυγατρική στη Σουηδία να σταθεί στα πόδια της και δεν είχε περάσει από το μυαλό μας ότι θα έπρεπε να ανησυχούμε για το πώς

θα διατηρούμε κι εδώ ένα σπίτι. Άλλωστε, ούτε και για σένα θα είναι ευχάριστο να έχεις σκοτούρες με ένα θηρίο σπίτι στην επαρχία, μια που δεν έχεις οικογένεια και τα λοιπά...»

Η σιωπή ήταν χειροπιαστή.

«Πού θέλεις να καταλήξεις;»

Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα κατσαρά μαλλιά της γύρω από τον δείκτη του χεριού της, μια συνήθεια που είχε από τότε που ήταν μικρή και η οποία επέστρεφε όταν την έπιανε νευρικότητα.

«Να... Ο Λούκας πιστεύει ότι πρέπει να το πουλήσουμε. Δεν έχουμε την παραμικρή δυνατότητα να το κρατήσουμε και να το συντηρούμε. Άσε που θέλουμε να αγοράσουμε ένα σπίτι στο Κένσινγκτον όταν θα επιστρέψουμε στην Αγγλία, και, όσο καλοπληρωμένος κι αν είναι ο Λούκας, τα λεφτά από την πώληση θα είναι μεγάλη ανάσα για εμάς. Εννοώ ότι ένα σπίτι στη δυτική ακτή, στην τοποθεσία που είναι, θα αποφέρει πολλά εκατομμύρια. Οι Γερμανοί κάνουν σαν παλαβοί για θέα στη θάλασσα και θαλασσινό αέρα».

Η Άννα συνέχισε την επιχειρηματολογία της, αλλά η Ερίκα θεώρησε ότι της είχε επιτρέψει να πει πολλά και απίθωσε αργά το ακουστικό στη βάση του, κλείνοντας τη γραμμή στη μέση μιας πρότασης. Το σίγουρο ήταν πως είχε καταφέρει για τα καλά να αποδιώξει τις προηγούμενες σκέψεις της.

Πάντα είχε σταθεί στην Άννα περισσότερο σαν μάνα παρά σαν μεγάλη αδερφή. Από τότε που ήταν μικρές την προστάτευε και την πρόσεχε. Η Άννα ήταν ένα πραγματικό παιδί της φύσης, ένας ανεμοστρόβιλος, που ακολουθούσε πάντοτε τις παρορμήσεις της, δίχως να σκέφτεται τις επιπτώσεις. Η Ερίκα είχε καταφέρει, περισσότερες φορές απ' όσες μπορούσε να απαριθμήσει, να τη σώσει από καταστάσεις που η Άννα είχε δημιουργήσει μόνη της. Ο Λούκας είχε καταφέρει, με τη σειρά του, να της αφαιρέσει όσο αυθορμητισμό και χαρά ζωής είχε μέσα της. Και κυρίως αυτό δεν μπορούσε να του συγχωρέσει η Ερίκα.

Το επόμενο πρωί τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας έμοιαζαν με ένα κακό όνειρο. Η Ερίκα είχε πέσει σε έναν βαθύ και χωρίς όνειρα ύπνο, αλλά αισθανόταν σαν να μην είχε κλείσει καθόλου μάτι. Ήταν τόσο κουρασμένη που την πονούσε ολόκληρο το κορμί της. Το στομάχι της γουργούριζε δυνατά, αλλά, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ψυγείο, αντιλήφθηκε ότι δεν θα γλίτωνε το δρομολόγιο μέχρι το μίνι μάρκετ της Εύας αν ήθελε να βάλει κάτι στο στόμα της.

Το κέντρο της κωμόπολης ήταν έρημο και στην πλατεία Ίνγκριντ Μπέργκμαν δεν διέκρινες ούτε ίχνος από εκείνη την ακμάζουσα εμπορική ζωή της καλοκαιρινής περιόδου. Η ορατότητα ήταν καλή, δίχως ομίχλη ή αχλή, και η Ερίκα μπορούσε να διακρίνει ακόμα και το εξωτερικό ακρωτήριο του νησιού Βαλέ, το οποίο διαγραφόταν με φόντο τον ορίζοντα και που μαζί με το Κροκχόλμεν σχημάτιζαν ένα μικρό άνοιγμα προς το αρχιπέλαγος.

Είχε διανύσει ένα μεγάλο μέρος της διαδρομής προς την ανηφόρα του Γκαλερμπάκεν όταν τη συνάντησε. Ήθελε πολύ να την αποφύγει, και το βλέμμα της έφαξε απεγνωσμένα για μια πιθανή διέξοδο.

«Καλημέρα» τερέτισε η Έλνα Πέρσον με κυνική φρεσκάδα. «Αχ, κι έλεγα ότι πρέπει να είναι η μικρή συγγραφέας μας αυτή που βγήκε ν' απολαύσει την πρωινή λιακάδα».

Η Ερίκα μούγκρισε από μέσα της.

«Ναι, βγήκα να πάω μέχρι της Εύας να ψωνίσω κατιτίς».

«Αχ κακόμοιρη μικρή, πρέπει να είσαι εντελώς χάλια από αυτή την τρομερή εμπειρία που είχες».

Τα διπλοσάγονα της Έλνα τρεμούλιαζαν από την έντονη συγκίνηση, και η Ερίκα σκέφτηκε πως έμοιαζε με ένα μικρό παχύ σπουργίτι. Το μάλλινο πανωφόρι της, σε αποχρώσεις του πράσινου, κάλυπτε το σώμα της από τους ώμους μέχρι τα πόδια και έδινε την εντύπωση μιας ενιαίας, μεγάλης και άμορφης μάζας. Στα χέρια της κρατούσε σφιχτά μια τσάντα. Στο

κεφάλι ισορροπούσε ένα μικρό καπέλο αρκετά δυσανάλογο με το υπόλοιπο σώμα της. Το ύφασμα από το οποίο ήταν φτιαγμένο έμοιαζε με τσόχα· ακόμα κι αυτό είχε το απροσδιόριστο πρασινωπό χρώμα των βρύων. Τα μάτια της ήταν μικρά και βαθουλωτά, φασκιωμένα μέσα σε ένα προστατευτικό στρώμα λίπους. Τώρα κοιτούσαν την Ερίκα επιτακτικά. Ήταν ξεκάθαρο ότι έπρεπε κάτι να πει.

«Ναι, βέβαια, δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο».

Η Έλνα έγνεψε με κατανόηση.

«Αχ, ναι, κι εγώ έτυχε να πέσω τυχαία πάνω στην κυρία Ρουσενγκρέν και μου είπε ότι πέρασε από εκεί με το αμάξι της και είδε εσένα κι ένα ασθενοφόρο έξω από τη βίλα των Καρλγκρέν και καταλάβαμε αμέσως ότι πρέπει να συνέβη κάτι πολύ κακό. Κι όταν εγώ μετά, εντελώς τυχαία δηλαδή, τηλεφώνησα στον γιατρό Γιάκομπσον το απόγευμα, έμαθα για το τραγικό συμβάν. Βέβαια, μου είπε ότι έπρεπε να μείνει εντελώς μεταξύ μας. Ξέρεις, οι γιατροί είναι υποχρεωμένοι να τηρούν το απόρρητο, και κάτι τέτοια πρέπει να τα σέβεται κανείς».

Κούνησε το κεφάλι της με συνωμοτικό ύφος για να δείξει πόσο πολύ σεβόταν το απόρρητο του γιατρού Γιάκομπσον.

«Κι αυτή η κοπέλα... νέα και με τα όλα της. Δεν γίνεται να μην αναρωτιέσαι τι μπορεί να κρύβεται πίσω από αυτό. Προσωπικά, πάντα πίστευα ότι έδειχνε πολύ τσιτωμένη. Ξέρω τη μάνα της, την Μπίργιτ, από παλιά, η οποία είναι μια γυναίκα που είχε πάντοτε τσιτωμένα νεύρα, και κάτι τέτοια είναι ως γνωστόν κληρονομικά. Μου έγινε μάλιστα και ψηλομύτα, η Μπίργιτ δηλαδή, όταν ο Καρλ-Ερικ πήρε τη δουλειά διευθυντή στο Γέτεμποργκ. Τότε δεν της έκανε άλλο η Φιελμπάκα. Όχι, δεσποινίς μου, ήθελε τη μεγάλη πόλη. Αλλά ένα να ξέρεις: τα λεφτά δεν έκαναν κανέναν ευτυχισμένο. Αν αφήναν την παιδούλα να μεγαλώσει εδώ αντί να την ξεριζώσουν και να την πάνε στην πόλη, σίγουρα τα πράγματα δεν θα είχαν φτάσει εκεί που έφτασαν. Νομίζω, μάλιστα, ότι το κακόμοιρο το

έστειλαν εσωτερικό σε κάποιο σχολείο στην Ελβετία, και το τι γίνεται σε κάτι τέτοια σχολεία όλοι το ξέρουν. Έτσι είναι, βέβαια, κάτι τέτοια: αφήνουν σημάδια στην ψυχή για μια ζωή. Πριν φύγουν από εδώ, ήταν η πιο χαρούμενη και η πιο νόστιμη παιδούλα που θα μπορούσε να βρει κανείς. Δεν μου λες, μαζί δεν παίζατε μικρές; Ναι, ναι, και πιστεύω, καλή μου, ότι...»

Η Έλνα συνέχισε τον μονόλογο, και η Ερίκα, που έβλεπε ότι το μαρτύριο δεν έλεγε να τελειώσει, αναζητούσε πυρετωδώς έναν λόγο να ξεφύγει από εκείνο το κουβεντολόι που είχε αρχίσει να παίρνει όλο και πιο απαίσια μορφή. Όταν η Έλνα στάματτησε για να πάρει ανάσα, η Ερίκα άρπαξε την ευκαιρία.

«Χάρηκα πολύ που τα είπαμε, αλλά τώρα πρέπει, δυστυχώς, να φύγω. Έχω πολλά να κάνω, όπως καταλαβαίνεις».

Φόρεσε την πιο αξιοθρήνητη έκφραση που μπόρεσε να βρει με την ελπίδα να παρασύρει την Έλνα και να εκτρέψει την προσοχή της.

«Μα φυσικά, καλή μου. Δεν το σκέφτηκα καθόλου. Πρέπει να είναι πολύ δύσκολο για σένα αμέσως μετά τη δική σου οικογενειακή τραγωδία. Συγχώρα μια γριά γυναίκα για την απερισκεψία της».

Σε αυτό το σημείο η Έλνα ήταν σχεδόν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, κι έτσι η Ερίκα τής έγνεψε απλώς με ευσπλαχνία και βιάστηκε να την αποχαιρετήσει. Με έναν στεναγμό ανακούφισης, συνέχισε τον περίπατό της μέχρι της Εύας, παρακαλώντας την τύχη της να μη συναντήσει άλλες περίεργες κυράδες.

Αλλά η τύχη δεν ήταν με το μέρος της. Ανακρίθηκε ανελήχτα από έναν μεγάλο αριθμό ταραγμένων κατοίκων της Φιελμπάχα και δεν τόλμησε να πάρει ούτε ανάσα, μέχρι που έφτασε λίγα βήματα από την πόρτα της. Όμως, ένα σχόλιο που είχε ακούσει της τριβέλιζε το μυαλό. Οι γονείς της Άλεξ είχαν φτάσει στη Φιελμπάχα αργά την προηγούμενη νύχτα και έμεναν τώρα στην αδερφή της Μπίργιτ.

Η Ερίκα ακούμπησε τις σακούλες με τα τρόφιμα στο τρα-

πέζι της κουζίνας και άρχισε να βάζει το περιεχόμενό τους στη θέση του. Παρ' όλες τις καλές προθέσεις της, οι σακούλες δεν ήταν γεμάτες ακριβώς με υγιεινά προϊόντα, τα οποία σχεδίαζε να αγοράσει πριν μπει στο μίνι μάρκετ. Αλλά αν δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό της λίγες λιχουδιές μια άθλια μέρα σαν κι αυτή, τότε θα το έκανε; Λες και δόθηκε το σινιάλο, το στομάχι της γουργούρισε ξανά. Μέσα σε μια κρίση γενναιοδωρίας, έβαλε σε ένα πιάτο δώδεκα βαθμούς της κλίμακας Γουέιτ Γουότσερς, που αντιστοιχούσαν σε δύο κουλουράκια κανέλας, και τα σερβίρισε στον εαυτό της με μια κούπα καφέ.

Ένωθε υπέροχα να κάθεται και να κοιτάζει τη γνώριμη θέα από το παράθυρο, αλλά δεν είχε συνηθίσει ακόμη την ησυχία που επικρατούσε στο σπίτι. Είχε, βέβαια, μείνει μόνη στο σπίτι και παλιότερα, αλλά δεν ήταν το ίδιο. Τότε υπήρχε μια παρουσία, η γνώση ότι κάποιος θα μπορούσε ν' ανοίξει την πόρτα και να μπει μέσα ανά πάσα στιγμή. Τώρα ήταν σαν να είχε εξαφανιστεί η ψυχή του σπιτιού.

Στο παράθυρο ήταν ακουμπισμένη η πίπα του μπαμπά και περίμενε να τη γεμίσουν με καπνό. Η μυρωδιά του καπνού είχε παραμείνει ακόμη στην κουζίνα, αν και η Ερίκα πίστευε ότι εξασθένιζε μέρα με τη μέρα.

Πάντα λάτρευε τη μυρωδιά της πίπας του μπαμπά. Όταν ήταν μικρή, καθόταν συχνά στα γόνατά του και έκλεινε τα μάτια της, ακουμπώντας το κεφάλι της στο στήθος του. Ο καπνός της πίπας είχε ποτίσει όλα τα ρούχα του, και η μυρωδιά σήμαινε ασφάλεια στον παιδικό της κόσμο.

Η σχέση της Ερίκα με τη μητέρα της ήταν απείρως περιπλοκότερη. Δεν μπορούσε να θυμηθεί έστω και μια φορά στην παιδική της ζωή να έχει δεχτεί ένα σημάδι τρυφερότητας από τη μητέρα της, μια αγκαλιά, ένα χάδι, κάποια λόγια παρηγοριάς. Η Έλσι Φαλκ ήταν μια σκληρή και αυστηρή γυναίκα, που είχε το σπίτι της άφογο, αλλά που ποτέ δεν επέτρεψε στον εαυτό της να χαρεί λίγο τη ζωή. Ήταν πολύ θρήσκα και, όπως

πολλοί άλλοι στις μικρές παράκτιες κοινωνίες του νομού Μπουχούς, είχε μεγαλώσει σε ένα χωριό που ήταν ακόμη σημαδεμένο από τις διδαχές και τα κηρύγματα του πάστορα Σαρτάου. Είχε μάθει, εξ απαλών ονύχων, ότι η ζωή θα ήταν ένα ατέλειωτο μαρτύριο και ότι η ανταμοιβή θα ερχόταν σε μια ζωή μετά θάνατον. Η Ερίκα αναρωτιόταν συχνά τι είχε βρει ο κάλκαρδος και χιουμορίστας πατέρας της στην Έλσι και σε κάποια στιγμή οργής, στην εφηβεία της, τον ρώτησε ευθέως γι' αυτό. Εκείνος δεν θύμωσε. Κάθισε απλώς κάτω και έβαλε το ένα χέρι του στους ώμους της. Μετά, της είπε ότι δεν έπρεπε να κρίνει τόσο αυστηρά τη μητέρα της. Σε αντίθεση με κάποιους άλλους, ορισμένοι άνθρωποι δυσκολεύονται να δείχνουν τα συναισθήματά τους, της είπε και χαϊδίζει τα μάγουλά της, που ήταν ακόμη κατακόκκινα από την έξαψη του θυμού. Τότε δεν τον άκουσε και συνέχισε να πιστεύει ότι είχε προσπαθήσει να δικαιολογήσει αυτό που για την Ερίκα ήταν ολοφάνερο: Η μητέρα της δεν την είχε αγαπήσει ποτέ, και ήταν μια αίσθηση που θα την κουβαλούσε μαζί της για μια ζωή.

Η Ερίκα αποφάσισε να ενδώσει σε μια παρόρμηση να επισκεφτεί τους γονείς της Αλεξάνδρας. Το να χάνεις έναν γονιό είναι σκληρό, αλλά, όπως και να το κάνεις, δεν παύει να ανήκει στη φυσική τάξη των πραγμάτων. Το να χάνεις όμως ένα παιδί πρέπει να είναι τρομακτικό. Εξάλλου, αυτή και η Αλεξάνδρα είχαν βρεθεί κάποτε τόσο κοντά όσο κοντά μπορούσαν να είναι δύο καλύτερες φίλες. Είχαν περάσει, βέβαια, είκοσι πέντε χρόνια, αλλά ένα μεγάλο μέρος των ευτυχισμένων στιγμών της παιδικής της ηλικίας ήταν στενά συνδεδεμένο με την Άλεξ και την οικογένειά της.

ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΗΣΥΧΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ. ΑΛΛΑ ΑΠΟΔΕΙΧΤΗΚΕ ΘΑΝΑΣΙΜΗ.

ΠΕΝΤΕ ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΙΝ Μια μητέρα με την κόρη της και έναν οικογενειακό φίλο ανοίγονται με μια μικρή βάρκα για ψάρεμα. Το μόνο που πιάνουν στα δίχτυα τους, όμως, είναι μια κούκλα γεμάτη κοχυλάκια και φύκια. Η όψη της είναι τρομακτική. Η μητέρα υποκύπτει στις παρακλήσεις της κόρης της να την κρατήσουν. Το επόμενο πρωί η μητέρα θα είναι νεκρή και η κούκλα εξαφανισμένη.

ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ Ο ντετέκτιβ Χούλνταρ βρίσκεται πάνω σε ένα σκάφος, αναζητώντας ανθρώπινα οστά στον βυθό της θάλασσας. Όταν τα εντοπίσει θα χρειαστεί τη βοήθεια της Φρέϊγια για την ταυτοποίηση του νεκρού. Καθώς το μυστήριο πυκνώνει, ο Χούλνταρ αρχίζει να ερευνά και τον φόνο ενός άστεγου, ενώ η Φρέϊγια καταπιάνεται με μια υπόθεση παιδικής κακοποίησης.

Σύντομα θα αποδειχτεί ότι οι υποθέσεις σχετίζονται μεταξύ τους. Το κλειδί το κρατάει το κορίτσι που ήθελε εκείνη την κούκλα. Και που τώρα πια αγνοείται...

Η ΠΕΜΠΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΧΟΥΛΝΤΑΡ ΚΑΙ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΟΥ ΦΡΕΪΓΙΑ

Η Yrsa συνεχίζει να μας καθηλώνει με την *Κούκλα*. Συναρπαστικοί χαρακτήρες και ένα δυνατό, ανατριχιαστικό, όλο ανατροπές μυστήριο - δεν μπορούσα να το κλείσω!

Shari Lapena, συγγραφέας

Η Yrsa είναι μια υπέροχη αφηγήτρια. Οι ιστορίες της είναι ατμοσφαιρικές, μυστηριώδεις και ευφυέστατα δομημένες.

Mari Hannah, συγγραφέας

ISBN: 978-618-03-3191-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83191

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book